

пение очаквахме извѣстието за привзиманието на Стара-Загора. Него день врѣмето си бѣше еднакво съ първитѣ прѣминжли дни и нѣмаше никаква разлика, освѣнъ че селянитѣ сега се намиратъ на шрекъ и работата на жътвата поливята се прѣгъсна, дѣто всякой ся навърташе около домашнитѣ си и очакваше съ нетърпение крайтъ на настаналото. Прѣзъ истекшата нощъ, може така да се рече, че всички спаха спокойно и нѣмаше нѣщо таково, което да имъ повдигне изъ вѣнъ границата страхтъ и треперяньето. Само едно неочаквано, макаръ прѣдизвѣстено на Д. Петровъ, дѣто Христати П. Велчовъ, Боеджи Иванъ и нѣкои тѣхни другари могли да се ископчатъ прѣзъ нощта безъ да ги усѣтимъ и да се отправятъ къмъ Стара-Загора и Казанлъкъ, за които се узна прѣзъ денътъ, че ги нѣма и отишли. Като ся събрахме на Диня Петрова дюкянъ, отвориха се пакъ тия разговори, зеа да се кроятъ плацове отъ нѣкои други въ случай на нужда, да ли могатъ се запази въ църквата и пейний оградень дворъ? На това прѣдложение възразиахъ отъ стоящитѣ тамъ дѣдо Стоянъ, Стоянъ Желевъ, Дичо, Влаю и Д. П. че е неуместно и невъзможно да се запазятъ въ него дворъ толкова люде, защото е тѣсно и ако ни заобиколятъ турцитѣ, избиватъ ни като птички въ капанъ, така щото спасение мѣчно щемъ намѣри; нѣ дано не стане така лошо до тая степенъ. Едничъ отъ присѣтствоующитѣ прѣдложи, че врѣме е вече да се попрѣгльда като какви оржия има въ селото, защото отъ день на день работата отива по-злѣ. Тогава отговори Д. Петровъ Маникя, че кой ви брани това и на васъ едвамъ сега ли дойде на умътъ да си вимате какво да е оржие и да е готово, защо стоите още? Може въ единъ даденъ случай да ни пападнатъ турцитѣ и черкезитѣ и ний какво ще правимъ и какъ ще се бранимъ, като сме безъ оржие, или незнаете това отъ колко врѣме се кроеше, че ще стане едно таково врѣме и нѣма да се размине? Тукъ всички се бѣха умислили на това прѣдложение, защото много отъ тѣхъ нѣмаха никакво оржие, а други и да имаха, тии не бѣха въ сила да спомогнатъ на опираице, така